

Говори да ти чужд гласа, на койго звучността е мека и услада: слуха ми като мелодическа пѣсень. Приказвай, но пази да не ми благословишъ, да не кажешъ нѣкоя отъ онѣзи думы, които отъ малки сме навикнали да считамъ за свещенны.

— Увы! че какво да кажъ друго? езыкътъ на любовта ни е на самата ни религія езыкъ, и каквото и да сж думатъ ми, ако не ги разбѣсжъ съ имената на боговетъ ни, тѣ ще бжджтъ студены и обыкновенны.

— *На бооветъ ни!* повтори съ ужасъ Аппикидъ. Не рачишъ ли да склонишъ на молбата ми?

— За Изида ли само искашъ да ти говоржъ?

— За пренесподнія демони? Не, подобръ изгуби си за сѣкога гласа, ако не можешъ да млчишъ . . . Но нека мѣнимъ приказска не трѣба да са препирамы помежду си нито да седимъ единъ другитго строго, ты като ма мислишъ за богоотстъпникъ, а азъ като съболѣзнувамъ и са срамувамъ за идолопоклонството ти. Нѣка отстранимъ, сестро мой, таквызи мысли, таквызи аргументы, предъ любезното лице небето излива тишина на духа ми. Като опирамъ челото си на тебе като ма обвиватъ нѣжнѣтъ ти ръцѣ вѣрвамъ че са повѣрижмы на ветѣтъ ни дѣтинскы години, мислжъ че и връху тебе и връху мене са засмива, светло то небе, да, вѣрвамъ че са засмива защото . . . о, и ако излѣзж невредимъ отъ борбата (излишно е да кажж отъ коя) ако са сподобжъ да са разговоржъ съ тебе за една работа света и страшна . . . ако тогасъ са загули твойтъ слухъ, ако сърцето ти са покаже безчувственно, о тогасъ какво утѣшеніе горкій азъ можж да са надвжж предъ ужасното ни отчаяніе за твоето спасеніе? Е, сестро! въ теби виждамъ моя образъ, но поблагороденъ, по прекрасенъ.

Да ли ще е вѣчно огнедалото? очертаніето му да ли трѣба да са ступи като осжда на гранчера? Не дай Боже! трѣба да ма чуешъ! ты помнишъ когатѣ, дѣца еще са държахмы за ржка и отивахмы въ Вейскитъ полеса да си събирамы цвѣтъя; тѣй сжщо оловены за ржка трѣба да влѣземъ въ вѣчната градина и да са убивичаймы съ неувѣдасмы цвѣтъя.

Очудена отъ думатъ които не можаше да разумѣе, но и погъртена до сълзы отъ жаловитѣтъ думы, Юнагы слушаше като израженіе на сърце убито отъ страданія. И самъ Аппикидъ услади, въ продълженіето на разговора, строгія си обыкновенно и стремителенъ тонъ, защото благороднѣтъ желанія извиратъ отъ ревнива природа и като са разширочаватъ поглѣщатъ душата и оставятъ понѣкога